

Ilyen az út

(Lábbal és persze képzelettel)

Egy átlagos iskolai hétköznap történt, hogy Tomás testvér úgy döntött, bejelentést tesz: „Szombaton biciklitúrára megyünk Chaclacayóba.” Több mint harminc hang, harminc kiáltás szakította félbe: „Hurrá!” „Csönd legyen! Még nem fejeztem be: a chaclacayói szállásonkon alszunk, és vasárnap jövünk vissza Limába. Ott lesz az iskolabusz is, ha valaki inkább azzal jönne haza. Csöndet! Akik szeretnének részt venni, csütörtöki jelentkezhetnek.” Hétfő volt. Hétfő délután, és nem szokás efféle fontos bejelentéseket tenni földrajzóra kelles közepén. „Csöndet! – és tovább diktálta – a Collafennsík... Csöndet!”

Kedd volt, és tizenhárom éves diákok sereglettek az iskolába, akiknek megengedték, hogy részt vegyenek a kiránduláson, és akiknek nem engedték meg, hogy részt vegyenek a kiránduláson. Néhányan nagyon idegesek voltak: „Az apukám azt mondta, hogy ha javítok angolból, mehetek. Ha nem, nem.” „Ez zsarolás.” Tomás testvér a listával a zsebében járkált, és mindig elővette, amikor egy diák odament, hogy elújságolja: „Testvér, megkaptam az engedélyt. Megkaptam az engedélyt, testvér.”

Szerda: „Holnap vége a feliratkozásnak.” Az egyik gyerek, akinek van engedélye, aggódni kezd a barátjáért, akinek nincs. Ezekben a pillanatokban az apró titkokra is fény derül: „Anyukám azt mondja, hogy majd ő beszél az apukámmal, de ő is fél tőle. Ha jó kedvében találja... Minden attól függ, milyen kedve lesz apukámnak.” (Érdemes kitekinteni, és elképzelni azt a nevelést, ami „az apukám kedvétől” függ.) Szerda délután. Az ellenség, akinek van engedélye, komiszul figyel a másikat, akinek nincs: „Én megyek. Ő nem.” Komisz, győztes pillantás. Szerda este: az utolsó lehetőség. Tizenhárom éves diákok fedezik fel, mi mindenre jó a telefon: el lehet mondani az aggodalmat, az örömet, a bánatot, a félelmet, a barátságot. Az egész iskola a telefonvonalon lóg. Az egész iskola iskolán kívül. Iskola után. Az iskola szanaszét.

– Halló!

– Juan?

– Javítottam angolból.

– Akkor jöhetsz, Juan. Együtt megyünk. Apukád biztosan igent mond. Megmondom apukámnak, hogy beszéljen a tiéddel. Együtt megyünk.

– Igen, együtt.

– Mindig beszéltem rólad a szüleimnek. Tudják, hogy te vagy a legjobb barátom – ezeket a szavakat rövid csönd követi. Juan és Pepe elpirul, ki-ki a maga telefonja előtt, és sok minden kezd világossá válni. Vajon mennyire kovácsolta össze őket ez az esetleges elválás? Mire vélik ezeket a szavakat: „A legjobb barátom”? Aggodalom, telefon.

– Apukám nyolcra ér haza.

– Visszahívlak. Csáó!

Még mindig szerda este. Vidámság, engedély. Vagy

bánat, ha nincs engedély. Aggodalom. Szörnyű aggodalom, mert menni akar, és az apja még nem döntött.

– Halló!

– Octavio? Nem, Octavio, nem engednek el. „Akkor én is itthon maradok. Megengedték, de nem megyek...” – gondolta Octavio.

– Ha akarsz, használhatod a biciklimet.

– Inkább a sajátomat – csak ennyit mert mondani.

– Csáó!

Csütörtök. Ma zárul le a feliratkozás. Még három név kerül a listára. Vége, lezárult. Kilencen nem mennek. Huszonötön igen. Tomás testvér felügyel majd a kiránduláson, és egy ötödikes gimnazista segít neki. „Hurrá!” Tomás testvér rendes ember. Instrukciók: felkelés után bőséges reggeli. Találkozó az iskolánál reggel nyolckor. A lehető legkönnyebb csomagot kell hozni. Mindenki hozzon az útra egy kulacs gyümölcslet. Ebédre érünk Chaclacayóba. „Hurrá!”

Még mindig csütörtök. Már senki sem beszél engedélyekről. Mindez már a múlté, most a készülődés számít. „Előkészíteni a gépeket!” Tizenhárom éves diákok eszmét cserélnek, diskurálnak. Gondolkoznak, döntenek. Csoportokba verődnek, ezáltal széttagozódnak. „Két kulacsom van, kölcsönadom az egyiket.” Ugyanakkor: „Az én biciklim jobb, mint a tiéd. Ezzel a sarokig se jutsz el!” Víctor hozott egy térképet az útvonalról. Éljen a földrajz!

De még mindig csütörtök van. Már minden eldőlt. Az órák mintha napok volnának. A csütörtököt a szombattól pedig egy hatalmas péntek választja el. Egy hatalmas péntek, teli órákkal, percekkel. Órákkal és percekkel, melyek csigalassúsággal araszolnak majd. Otthon huszonöt kiránduló csöpögtet olajat a bicikliláncre. A kerekek keményre fújva. Pumpát a helyére.

Pénteken csöng a vekker: a gyűrött ágynemű, a párnára folyt nyál, a takaró a földön mind arról árulkodik, hogy senki sem aludt nyugodtan. Megint a párnát, a meleg keresik, de végül ott állnak a mosdó előtt. Hideg víz, szappan: „Péntek van.” Egy pillantás a tükörbe: „Kirándulás.” Az idő szinte áll, nehézkesen.

Péntek, az iskolában. Ez a péntek az utolsó nap a kirándulás előtt. Képtelenség ebben az osztályban órát tartani. Tomás testvér jól tudja ezt, de úgy tesz, mintha nem tudná. „A fegyelem”, gondolja, de megértő, nem büntet. Dél felé már senki sem figyel. Gondolataik régen másutt járnak már. A tanárok beszélnek, de mindez falra hányt borsó. Az osztályterem falán az óramutató gyötrelmes lassúsággal halad. Néhány diák kezén a karóra valószínűs gyötrelmes. A tanár csendre int, de tüstént elindulnak körbe a papírfecnik, melyek a csöndben is beszélésdek: „Leszedem a sárvédőt a biciklimről, hogy könnyebb legyen.” Egy másik papír: „Én már leszedtem. Állati!”

Minden kész, de még mindig csak péntek délután van. Képtelenség ebben az osztályban órát tartani. Tomás test-

vér jól tudja ezt, de úgy tesz, mintha nem tudná. Az órák percekre oszlanak, a percek másodpercekre. A másodpercek csökönyösek, nem múlnak. Átkozott péntek! Ma éjjel mindenki a kulacsával alszik, mint a katonák a fegyverükkel, bevetésre készen. De még óra van. Hülye péntek! Zűrzavar, nyugtalanság az osztályban. Tomás testvér is megfertőződött. Tomás testvér rendes ember, és elmosolyodott. Az ördögbe is az órákkal! „Itt egy térkép.” Tomás testvér mosolyog. Most az útvonalról beszél: „Ezen az úton jutunk ki az országutra.”

Csörög a vekker, és sokan már a mosdóból szaladnak, hogy kikapcsolják. Szombat! Reggeli az asztalon, gyümölcsle a kulacsban, a bicikli kívül vár. Ma minden az útról szól. „Viszlát!”

Huszonöt tizenhárom éves fiú. Tomás testvérnek csak a nadrágja paposan fekete: zöld sporttrikót, barna kabátot visel, szőrös a mellkasa. Tomás testvér fiatal és erős. „Igazi férfi.” Vele együtt huszonhat biciklista. Martínezzel, az ötödikes diákkal együtt huszonhét, ő is jön. „Reggel nyolc óra. Mindenki itt van? Gyerünk.”

Öt perc, és a Petit Thouars úton vagyunk. A Petit Thouars-on Miraflorestől a Javier Prado Este meghosszabbításáig. Aztán a Panamericana Sur felé, egészen addig az útig, ami La Molinába vezet. A La Molina-i úton a középső országútig, Chaclacayóig. Több, mint harminc kilométer, végig emelkedőn. „Oda megyünk.”

Egy hét telt el azóta. Azóta a Manolo számára iszonyú szombat óta... A szombat óta, amikor minden cserbenhagyta, minden elárulta őt. Az irodalomtanár azt kérte, írjanak fogalmazást „Chaclacayói kirándulás” címmel, de ő nem adta be. Manolo erőlködött, hogy másra gondoljon. Lehetetlen: egy hét alatt nem lehet elfelejteni azt, amit talán sohasem felejt el az ember.

Az úton látni lehetett, amint a biciklisták a Petit Thouarson haladnak végig, ő pedig érezte, hogy nehezebbre esik az élbolyban maradni. Hagyta, hogy megelőzzék, bár úgy érezte, hogy ugyanolyan erősen teker. Elérkeztek a Javier Prado Este meghosszabbításáig, és Tomás testvér megállította őket: „Igyekeztek együtt maradni!”, mondta. Manolo a házak és a fák felé bámult. Nem akart gondolkodni. Ismét elindultak a Panamericana Sur felé. Tekert. Számolta a házak homlokzatát: „Ez legalább negyven méter széles. Ez még annál is szélesebb.” Tekert. „Úgy ötven méterre lehetek az elsőktől.” De mögötte már egyre kevesebben voltak. „A házak.” Bosszantotta, hogy egy hang, miközben elhaladt mellette, így szólt: „Manolo, igyekezz!” Érezte, hogy az arca ég, a keze a kormányon pedig jéghideg. Megint lehagyták. Hátranézett: sehol senki. Az elsők úgy száz méterre járhatnak előtte. Több, mint száz méterre. Lenézett a földre: az út betonja túl érdesnek és keménynek tűnt. Erősen nyomta a pedált, de az mintha ellenállt volna. Előre nézett: az elsők kezdtek eltűnni a szeme elől: „Néhányan megálltak egy lámpánál.” Erősen, erőltlenül tekert; erősen, de kiesett a ritmusból. „Itt az alkalom!” Odaért a csoporthoz, akik még mindig a lámpánál várakoztak. „Tomás testvér.” Tekert. „Zöld! A francba!” Elindultak, de Tomás testvér még mindig egy helyben állt. Őt várta.

– Mi a baj, Manolo?

– Semmi, testvér – de az arca épp az ellenkezőjéről árukkodott.

Olasz Tamás fotója

– Azt hiszem, jobb volna, ha visszafordulnál.

– Nem, testvér. Jól vagyok – de a hangja épp az ellenkezőjéről árukkodott.

– Fordulj vissza. Soha nem érsz oda.

– De testvér...

– Nem állhatok meg egyvalaki miatt. Azokra kell figyelni, akik elől mennek. Fordulj vissza! Gyerünk, látni akarom, ahogy visszafordulsz.

Manolo hátraarcot csinált a biciklivel, és elkezdett ellenkező irányba tekerni. Lassan tekert. „Már messze járhat. Nem fog észrevenni.” Elhatározásra jutott: eljut Chaclacayóba. „Ha éjszaka érek is oda.” Ismét ellenkező irányba fordult. Tekert. „Majd elrendezem Tomás testvérral és a többiekkel is az osztályból.” Sokkal jobban érezte magát, és úgy érezte, egyedül nyugalmasabb lesz. Ráadásul akkor állhat meg, amikor csak akar. Tekert, a házak lassan elmaradtak mögötte. Egyre kevesebb házzal találkozott. „Kertek. Földek. Egy tanya.” Az utca lassan országúttá változott Manolo szeme előtt. Országút, és az országúton kamionok. „Tartományközi autótút.” Tekert, és egy kocsit sebesen hagyta. „Országutak.” Tekert. Felpillantott: „Egyedül vagyok.”

A La Molina-i úton járt. „Errefelé van.” Járt már erre kocsival. Nem fog eltévedni. Nem az a gond, hogy elvesz. „A lábam”, de igyekezett nem gondolni rá. Az autópálya két oldalán a gyapotbokrok túl nagyok tűntek. A terményt elkerítő falakra festett feliratokat is megnézegette. „Champagne Poblete”. Fennhangon olvasta őket. „Vajon hány felirat van még hátra Chaclacayóig?” Tekert. „Peru a világ egyik első gyapottermesztő országa. Egyiptom. Földrajz.” Megint elkezdte számolni a kiírásokat. „Santa Marta, borok”, de a jobb lába lecsúszott a pedálról, és égő fájdalmat érzett a bokájában. Megállt és lekászálódott a bicikliről: kicsit megsérült a bokája a harisnya alatt. Semmiség. Egy pillanatig pihent, aztán felszállt a biciklire, de nehezebbre esett megint belejönni a tekerésbe.

Elérkezett a központi országúthoz. Délelőtt tizenegy óra volt, pihennie kellett. Leszállt a bicikliről, a földre döntötte, és leült egy kőre az út mellett. Onnan jól láthatta a mindkét irányban elsuhanó kocsikat és kamionokat: felfelé, a hegyre vagy lefelé, Limába igyekeztek. Jólesett volna beszélgetnie valakivel, de csak a bicikli hevert mellette mozdulatlanul. A kutyájára gondolt, és arra, hogy beszélt hozzá néha, amikor csak ők voltak ketten otthon, a kertben. Megfogott egy követ, ami a keze ügyében volt, és látta, hogy egy pók mászik ki alóla. Fekete, szőrös pók volt, és úgy fél méterre, tőle jobbra, megállt. Nézte. „Csíp”,

gondolta. Balra észrevett egy másik követ, és elhatározta, hogy fölemeli. Kinyújtotta a karját, de félúton megtorpant. Megfordult, és megint a pókot nézte: nem mozdult, és Manolo már nem akarta megölni. Tovább kell menni, egyre későbbre jár az idő, és hátravan még az emelkedő Chaclacayóba. „A legrosszabb szakasz.” Felállt, fölemelte a biciklit. Felszállt, de mielőtt elkezdett volna teker-
ni, ismét visszafordult, hogy megnézzé a pókot: fekete, szőrös; aztán a pók eltűnt a kő alatt, amin az előbb ő ült. „Nem öltem meg”, mondta magában, és tekerni kezdett.

Tekert, és közben kereste a feliratot, melyen ez áll: „Vitarte”. Nem emlékezett rá, mikor kezdett el magában beszélni, de mulatságosnak és különösnek érezte, hogy a saját hangját hallja út közben. „Ez az én hangom”, mondta magának, aztán lassan, egyesével mondott ki minden szótagot: „Ez-az-én-han-gom”. Aztán elhallgatott. „Vajon mások is így hallanak?”, kérdezte önmagától. Egy autó húzott el mellette, és Manolo láthatta, hogy valaki integet neki a hátsó ablakból. „Senki, akit ismernék. Elvihettek volna”, gondolta, de ez nem autóstúra, hanem biciklitúra. „Gyáva!”, kiáltotta, és tekerni kezdett, erősebben és erőtelenebbül, mint valaha.

„Megígérem neked, hogy csak Vitartéig kell elmen-
ned. Esküszöm. Vitarténál vége az egésznek.” Próbálta meggyőzni magát; próbált hazudni magának, és erőt gyűjteni a hazugságból, úgy tenni, mintha igaz volna. „Gyerünk, testem!” Tekert, de Vitarte sehogyan sem akart előtűnni. „Vitarte után jön Ñaña. Fogd be, barom!” Lassan, az emelkedőn fölfelé haladt; közben egyesével számolt minden gödrtöt, amit az úton látott, és már nem nézett föl, hogy a feliratot keresse: „Vitarte”. A kocsikat sem figyelte, pedig hallotta, ahogy elhúznak mellette. „Manolo”, mondta néha. „Manolo”, de nem kapott semmiféle választ. „Manolo!” kiáltotta, „Manolo! Vitarte!” Ott volt Vitarte. „Ñaña”, gondolta, és majdnem összeesett, amikor leszállt.

Az út mellett, egy kövön pihent. Néha a földre hajított biciklit bámulta. „Hány óra lehet?”, kérdezte magától, de nem nézett az órájára. Nem számít, hány óra. Az egyetlen, ami számít, hogy odaérjen, gondolta, miközben ott ült a kövön, kimerülten. Az idő eltűnt. A földön mozdulatlanul fekvő biciklire pillantott, és egész, ölmos fáradtsága ránehezedett. Megfordult, és balra három-négy követ pillantott meg. Az egyik épp a keze ügyében volt. Ismét körülnézett, látta az öt körülvevő földeket, és valami különös érzés kerítette hatalmába. Úgy érezte, mintha már azelőtt járt volna ezen a helyen. Pontosan ezen a helyen. Szörnyen fáradtnak érezte magát, és úgy tűnt, mintha körülötte minden nagyobb lenne nála. Hallotta, amint kimondja a legjobb barátja nevét, de nem hitte, hogy már közel járna Chaclacayóhoz. Nem álltak össze valami jól a fejében a dolgok, de még mindig az volt az érzése, hogy korábban már járt ezen a helyen. Felemelt egy marék földet, megnézte, majd apránként hagyta kihullani a kezéből. „Éppen ezen a helyen.” Balra volt egy kő a keze ügyében. Manolo felemelte, hogy megnézzé, mi van alatta, majd néhány perc múlva visszajette. Indulnia kellett. Ismét el kell hinni, hogy ez már az utolsó szakasz; hogy Ñaña az utolsó szakasz. Feltápázkodott, és észrevette, mennyire elgyöngültek a lábai. Fogta a biciklit, felállította, és felszállt. Jobb lábát a pedálra tette, amikor valami arra

kényszerítette, hogy megforduljon, és hátranézzen: „Én hülye”, gondolta, és eszébe jutott, hogy a pók a kő alatt volt, amin ült. Elkezdett tekerni, tekerni...

Miközben tekert, a „Ñaña” feliratú táblát kereste. Hátranézett, és egy táblán azt olvasta: „Vitarte”, és kedve lett volna nevetni: kinevetni Manolót. Már nem fáj a lába. Most még annál is rosszabb volt: a lába nem volt vele. Ott lent volt, és azt tette, amihez kedve szottyant. A lábai voltak azok, akik mintha nevetni akartak volna Manolo száján keresztül. „Idióták”, kiáltotta, amikor látta, hogy az egyik, a bal mindig lecsúszik elől a pedálról. „Majd én megmutatom nektek!” Manolo ráállt a pedálra, és teljes testsúlyával nyomta le őket, egyiket a másik után; de a bicikli veszedelmesen inogni kezdett, és nem tudta egyenesen tartani a kormányt. „Ők is cserben hagynak”, gondolta Manolo, miközben kis híján elvesztette az egyensúlyt, és majdnem elterült. Visszaült és tekerni kezdett, mintha mi sem történt volna, mintha mindig is ura lett volna a kezének és a lábának. „Nem állok meg, míg Ñaña nem érek.” De Ñaña még nagyon messze volt, és ő mintha tudta volna. „Most mi lesz?” Úgy érezte, rabja a lábainak, melyek sehová sem akarják vinni. Nem adhatja fel. Most mi lesz? Látta, amint emelkednek-süllyednek: néha lenyomták a pedált, máskor oldalt lecsúsztak róla, mintha megtagadnák a munkát. Mindaz, ami a fejében történt, nem jutott le a lábáig. „Manolo!”, kiáltotta, és megint átvette az irányítást. Tekert...

Gyalogolt. Úgy döntött, hogy most egy kicsit sétál, és maga mellett tolja a biciklit. Furcsán érezte magát, hogy gyalogol, de a második esés után nem volt más megoldás. Egy kamion haladt el lassan mellette, a vezetőfülkéből egy ember meglepetten nézte. Manolo a kamion kerekére pillantott, aztán a biciklije kerekére. Elolvasta a lassan távolodó kamion rendszámát, és arra gondolt, hogy sokára tűnik majd el a szeme elől, de még így is sokkal hamarabb ér Ñañaiba, mint ő. Már nem látta a számokat a rendszámablán. Kiszáradt a szája.

„Manolo!”, kiáltotta. Felpattant a biciklire. A pedálra állt. Rátámaszkodott a kormányra. Lehunyta a szemét, és mindenről megfeledkezett. A szél Lima felé fúj, és magával vitte a dühödöt kiáltást, amit az országúton senki sem hallhatott: „Ááááá! Áááááá! Ááááááá!”

Egy gyapotmező nyitott kerítése előtt fekiődött. A fal a kerítés mindkét oldalán követte az országút vonalát. Mögötte az út, a bicikli pedig az út szélén, a földön. Nem emlékezett arra, mi történt. Csak a sötétséget kereste: karjai közé temette földnek fordított fejét. De nem maradhatott ott. Nem maradhatott úgy. Próbálta arrébb vonszolni magát, és érezte, hogy bal térde ég: megsebesült. Azt is érezte, hogy jobb lábát nehezen mozdítja: amikor elesett, a nadrágja beleakadt a bicikliláncba. Kúszott, próbált elrejtőzni a fal mögött, és érezte, hogy sebet magával vonszolja a földön, és a bicikli egész súlya jobb lábára nehezedik. A falat kereste, hogy elrejtőzzön, és a gyapotmezőn találta magát. Tudta, hogy már nem bírja tovább. Lehetetlen volna megakadályozni. „A fal.” Keze megérintette a falat. Odaért, egészen oda. Ott senki sem láthatja. Senki nem látja. Teljesen egyedül volt. Hányt, rá a falra, a földre és a biciklire. Hányt, aztán sírva fakadt, könnyei végigcsorogtak az arcán, rácsöpögtek a lábára. A fal mögött sírt, a gyapotmezőkkel szemben. Senki sem

járt arra. Az égvilágon senki. Egyedül volt ott, dühével, bánatával, frissen megtanult igazságával. Megint a sötétséget kereste karjai, a fal és a föld között. Nem tudná megmondani, mennyi ideig feküdt így, de azt soha nem felejtí el, hogy amikor fölkel, vele szemben, a pálya túoldalán egy zöld táblát látott, melyen fehér betűkkel a „Ñaña” felirat pompázott. A szálláshely előtt állt, amit az atyák tartottak fenn Chaclacayóban. Sötétedett. Nem emlékezett pontosan, hogy jutott el idáig, és arra sem, honnan volt ereje hozzá. Vajon ez az útszakasz miért tűnt könnyebbnek számára, mint a többi? Mindig ugyanazok maradnak a kérdések, de most arról van szó, hogy be kell menni a szálláshelyre, meg kell magyaráznia a viselkedését, és nem szabad hagynia, hogy „bárki is megtudja...”. A kivilágított ablakokon át láthatta, amint osztálytársai jönnek-mennek a szobákban. Még a harmadikon voltak. „Mindjárt esznek”, gondolta. Hirtelen kinyílt a külső kertre néző ajtó, és Manolo látta, hogy Tomás testvér lép ki rajta. Egyedül volt. Azt is látta, hogy megfogja a slagot, és a kert másik végébe viszi. Szembe kellett néznie vele. Biciklijével odasomfordált mellé.

– Tomás testvér...

– Hát te?

– Megjöttem, testvér.

– Ez minden, amit mondani akarsz?

– Testvér...

– Gyere, gyere utánam! Rémesen nézel ki. Jobb lenne, ha senki sem látna, míg meg nem fürdesz. A hátsó ajtón. Gyere!

Manolo követte Tomás testvért egy lépcsőig. Csöndben, észrevétlenül osontak fölfelé. A testvér barna kabátjában volt, és Manolo kezdte biztonságban érezni magát. „Megérkeztem”, gondolta mosolyogva.

– Ott a fürdőszoba. Mosd meg az arcod, addig én hozok valamit, hogy jobban légy.

– Igen, testvér – mondta, és felkapcsolta a villanyt. Oda ment a mosdóhoz, és megengedte a hideg vizet. Tiszta arccal egészen más embernek látszott. Megnézte magát a tükörben: „Nem vagyok ugyanaz, aki néhány órával ezelőtt.”

– Kész – mondta a testvér. – Gyere ide!

– Semmiség, testvér.

– Nem mély – mondta Tomás testvér, miközben szemrevételezte a sebet. – Először megmossuk hidrogén-peroxidtal. Ég?

– Nem – felelte Manolo, és lehunyta a szemét. Úgy érezte, most bármilyen fájdalmat képes elviselni.

– Kész. Most ez a krém jön. Meg is vagyunk.

– Semmiség, testvér. A kötést én is fel tudom tenni.

– Rendben. De igyekezz! Nesze, itt a tapasz.

– Köszönöm.

Manolo utoljára szemügyre vette a sebet: nem volt túl nagy, de eléggé égett. A társai jártak az eszében, miközben a kötést készítette. Csodás kötésnek kell lennie. „Így jó is lesz”, mondta magának, amikor megbizonyosodott róla, hogy túl nagy lesz a sebre. „Nem fognak kinevetni”, gondolta, és még nagyobbat tett rá.

Amikor belépett az ebédlőbe, a társai már elkezdtek falatozni. Meglepetten néztek rá. Manolo ugyanakkor Tomás testvérré pillantott, aki az asztal egyik végén ült. Találkozott a pillantásuk, és egy pillanatra átfutott rajta a félelem, de aztán látta, hogy a testvér mosolyog. „Nem

Olasz Tamás fotója

árult el.” Keresett egy szabad helyet, és leült. Társai kitaratóan bámulták, és mindenféle jelekkel tudakolták, mi történt. Manolo tagadóan rázta a fejét, miközben a szája szélén mosoly bujkált.

– Manolo – szólta Tomás testvér –, ha megetted az ételt, fölmész és lefekszel. Nagyon fáradt lehetsz, és fontos, hogy ma éjjel kialudd magad.

– Igen, testvér – felelte Manolo. Megint egymásra mosolyogtak.

– Mi történt veled? – kérdezte a szomszédja.

– Semmi különös. Volt egy baleset, és segítenem kellett egy sebesült nőnek.

– És a térded? – erősködött a másik, miközben Manolo a fehér kötést nézte a szakadt nadrág alatt.

– Semmiség – felelte. Ismerte a társait, tudta, hogy majd ők kiszínezik a történet további részzeit. Erről fognak beszélni, míg el nem alszanak. „Holnap is beszélnek róla, de kevesebbet. Hétfőre elfelejtik az egészet.”

Ismerte a társait.

Kicsivel az étkezés vége előtt Manolo látta, hogy Tomás testvér int neki: „Gyerünk aludni, mielőtt még rád vetik magukat a kérdéseikkel.” Boldogan engedelmeskedett.

Mély álomba merült. Egyedül volt egy szobában, ahol senki más, csak ő alszik ma éjjel. Próbált gondolkodni kicsit, de a teste alatt a matrac lassanként eltűnt, míg végül már szinte nem is érezte. Válla már szinte a semmire nehezedett, és körülötte a falak is eltűntek lassanként az álom fekete, láthatatlan éjjelében... Ezer meg ezer bicikli gurult könnyedén a chaclacayói Nap felé. Boldognak érezte magát oly sok barátja, oly sok bicikli, annyi boldogság élén. A Nap minden fa mögött eltűnt, és minden fa mögött újra előtűnt. Olyan boldog volt, hogy nem is tudta megszámolni, pontosan hány barátja követi őt. Mindenki a Nap felé tartott, ő pedig mindvégig legelöl, egyenesen a Nap felé. Hirtelen egy hangot hallott: „Manolo! Manolo!” Megtorpant. Honnan jöhet ez a hang? „Tovább! Tovább!”, kiáltott Manolo, és barátai tekertek, és semmiről sem vettek tudomást. „Tovább!” Kereste a hangot. „Este érek oda, de holnap is ragyog majd a Nap.” Kövek között, az út két oldalán kereste a hangot. Ismét hallotta, ezúttal a háta mögül, és megfordult: édesanyja pók alakú melltűt viselt, Tomás testvér mosolygott. A biciklije mellett álltak...

Egy hét telt el azóta, és már senki sem beszélt a kirándulásról. Manolo igyekezett másra gondolni. Lehetetlen: egy hét alatt nem lehet elfelejteni..., satöbbi.

Kutasi Mercédesz fordítása